

Romanul Maitreyi in contextul creatiei literare a lui Mircea Eliade

intr-o istorie a culturii universale, Mircea Eliade (1907-1986) ar putea fi incadrat in categoria ganditorilor-mituri: la modul arhetipal, Mircea Eliade il reprezinta pe Ganditorul absolut, prin uriesismul operei sale, prin rigoarea erudita ca si prin varietatea domeniilor abordate.

Opera lui reprezinta drumul nostru spre Fiinta, plin revelarea sacrului ca modalitate de iesire din fluviul heraclitiei; Mircea Eliade a impacat faptura umana cu Marele Timp si i-a daruit puritatea din primordii; el se inscrie in setea de eternitate a sufletului romanesc si si-a pus, la randul sau, numele sub semnul eternitatii.

Toate domeniile in care s-a manifestat geniul eliadesc (istoria religiilor, critica, eseistica, mitologie, literatura, publicistica), au fost imbogatite prin viziunea universala asupra lumii, timpului si oamenilor.

Cateva numai dintre lucrarile sale stiintifice ("Mitul reintegrarii" - 1942, "Mitul eternei reintoarceri": - 1949, "De la Zalmoxis la Genghis-Han" - 1970 si altele) au introdus perspective nebanuite in spiritualitatea veacului nostru. De asemenea, Mircea Eliade este cel mai mare istoric al religiilor lumii, cele trei volume din "Istoria credintelor si ideilor religioase" (1976-1978) fiind o magnifica trecere in revista a ideilor religioase ale omenirii, de-a lungul veacurilor.

Opera literara a lui Mircea Eliade este originala si fascinanta, incadrandu-l in seria scriitorilor reprezentativi ai secolului al XX-lea, alaturi de: A. Gide, A. Malraux, A. Camus, E. Ionesco si altii. O clasificare a lucrarilor beletristice ale lui Mircea Eliade releva doua directii:

a) Directia fantastica: romanul "Domnisoara Cristina" (1936) "un soi de replica romaneasca la "Prabusirea casei Usher" de viata" (D. Micu); volumele de nuvele "Pe strada Mantuleasa" (1969) si "La tiganci si alte povestiri" (1969) si altele, se caracterizeaza printr-un fantastic erudit, a carui tema este relatia dintre sacru si profan.

Prin operele din aceasta categorie Mircea Eliade devine "cel mai important scriitor fantastic in proza romana moderna" (Eugen Simion),

b) Directia realista include romane ca: "Isabel si apele diavolului" (1930), "Maitreyi" (1933), "intoarcerea din raf" (1934) si altele.

Romanul pus in discutie se incadreaza in cea de-a doua directie si ar putea fi caracterizat ca o impletire a ecurilor mitice cu elemente moderne, totul fiind brodat pe experienta proprie a sederii in India.